

Városkapu Eszpresszo

Sűrű giggoló-szeccesszió, a székeken plüss huzat, aranyozás, fehér zongora. A magnóban szelíd, kontinentális slágerek. A pincérnő irigy, de látom, hogy szép, nem tudlak eléggé szeretni. Valami idétlen festő rajzolhatott minket is erre a képre. Azért kettőt, mert kell a szimmetria. Arról beszélsz, hogy le fogod vágatni a hajad, meghalsz, de megnő újra. Közben a zenére figyelek, vagy megpróbállak elképzelni a partizánfilmben. Egy németet szeretsz, és gyűlölnék a falubeliek. Az erdőbe hurcolnak, és éjszakára odakötöznék egy fához. A lánc sok egymásba kapaszkodott nulla.

Dorog

Peer Krisztián

Erotika

Anyjkkal szeretkeznek álmukban
az árvák. Az ébredés lány
bűntudat. A feszületen meztelen
férfi, a kolostor fala zsírpapír.
Ha már mindent megkaptam, majd
az erdőbe költözünk félni —
kiránduló, tompa családok.
Az őzek sokat tudnak, antik
fényképezőgép a szemük. És mi,
egymás fekete dobozai, a testünkben
felesleges információk. Egészen
látlak, mint a némák, és álmodban
kétfelé szakadt fiunkkal csalsz meg.

Dorog

Peer Krisztián

Látens

Mint egy kötött pulóver, a párás
bőrön tönkre megyek. Lassú
érintéseket lopok, és úgy teszel,
mintha nem vennéd észre.
Neked van szerelmed, ő jámbor
és manifeszt. De benned
élősködöm, mint alultáplált
fekete kölyökben a férgek.
És ha mással pározol, szaporodom
benned, és beleidből
lány táplálékot szívok.

Dorog

Peer Krisztián

A vízszintes vár

„ ... hogy fölépítenék ... ”

Az aszfaltozóknak titkuk van.
Ujjaik közé fekete hártya
nőtt, testük mögött párologó
gépek. A titkot nem hordják
magukkal, de a ruhájukban viselik
a képét. Égő tenyerükről
valaki lemossa a kátrányt, repedt
tenyerüket krémmel bekeni.
Az ő kezük szép, és a szerelmüknek
furcsa neve van. A lányuk
is lehetne, néha
megmossák a hátát.
Ha szomorúak, a titkot
beleburkolják az útba.

Dorog

Peer Krisztián